

Falanga

REDACȚIA
și
ADMINISTRAȚIA:

B-dul Mărăști 43. Tel. 4.65.74
Str. Sărindar 16. Tel. 3.35.36

București

ABONAMENT ANUAL:

Muncitorii salariați	Lei	200
Particularii	"	500
Marile întreprinderi	"	2000
Instituții publice	"	2000

Redactor responsabil
HORIA FILIP

Săptămânal scris în duhul omului nou

PATRU ANI, DELA JERTFA LOR

de MIRCEA MATEESCU

Pentru Europa întreagă, nu numai pentru neamul românesc, existența creștină a lui Ion I. Moța constituie un adevărat miracol. Cum de a fost posibil ca să trăiască și să făptuiască, rodnic, acest Arhanghel al creștinismului, în epoca Ligii Națiunilor, iată o întrebare la care numai bunul Dumnezeu poate răspunde; pentru că numai El hotărăște, în vremurile cele mai critice, să își trimită aleșii, pe pământul nostru, al fărădelegilor, al corupției și al impertinenței judeice.

Se pare că problema centrală a vieții lui Ion Moța se află concentrată în următoarele întrebări: cum poate fi răscumpărat din păcat, neamul românesc? Cum poate fi iertat, mântuit, neamul ai cărui conducători politici erau conștient, voluntar, cinic, solidari cu păcatul? Cum poate fi adusă, Țara însăși, în starea de a simți, că aici, pe pământul românesc, viața noastră păgână, cosmopolită, însemnează o perpetuă aderare la rău? Cum să întorci din drumul pierzaniei, orașele românești, aceste cetăți ale păcătuirii frenetice? Cum să amintești, mulțimilor nepăsătoare, sensul istoriei românești? Dar, mai înainte de toate: cum să desgropi sensul adevăratei istorii de sub straturile groase de falsă viețuire socială, așezate, în ultimele trei sute de ani, unul peste altul, parcă pentru a afunda, pentru deapururi, neamul românesc? Cum să eliminăm din sufletul colectiv al neamului coeficientul de fanariotism, de licheism, de țigănist pe care veacurile din urmă, îl înscriseră în formațiunea sufletescă a multora?

Iată cele două obiective, tot atât de gigantice, amândouă: mai întâi, să frânezi societatea românească, să o determini să stea locului, pentru a se reculege; în al doilea rând, să crezi atât de puternic în Dumnezeu în cât, în fața icoanei Domnului, să poți nădăjdui că El te va ajuta să găsești semnul inițial, genetic, pur, sacru, al istoriei neamului tău: pe care să îl redai mulțimilor oarbe.

Întreagă viața lui Ion Moța, dinainte de Majadahonda, s'a risipit, dramatic, pe câmpurile de luptă ale istoriei românești. A luptat, a fost un lup-

tător ca nimeni altul: cu fapta, cu condeiul, și iarăși cu fapta. Înzestrat cu o inteligență superioară, posedând o cultură excepțională, mulți ina-

scop de sine, ori o valoare de netăgăduit.

Tocmai pentru că nimeni dintre dușmanii Legiunii nu ar fi putut să-L conteste sub rapor-

pentru tot neamul românesc, pentru întreaga lume creștină, momentul cutremurător. Acolo, atunci, au murit, sub semnul Crucii, Ion Moța și Va-

tient, a delibera cu moartea, a folosi moartea, pentruca, eroic, să o învingi, deșteptând din somnul cei de moarte, mulțimile. Este drumul mesianic pe care l-a arătat Moța, intelectualilor.

După Majadahonda, toată țara a fost legionară. O pânză groasă, o pânză de coșmare, s'a ridicat de pe ochii tuturor. La toți ne-a fost rușine, atunci, de existența noastră precară, neschină. Toți am recunoscut, atunci, că suntem, involuntar, epresiile lașității colective.

Am consimțit atunci, cu toții, că nu merităm să fim contemporanii lui Moța. Atunci s'a născut pentru intelectualii cari mai aveau încă un grăunte curat, nealterat, în sufletul lor, marea problemă, problema centrală a vieții fiecăruia: ce rost are existența noastră? De ce trăim, dacă existența noastră nu-și dovedește participarea la rostul suprem, al neamului? Fapta lui Moța și a lui Marin stăruia, întrebătoare, puternică, deasupra conștiințelor tuturor. Rădvanul funebru ducea rămășițele lui Moța și ale lui Marin sub fulgii groși de zăpadă, la locul de odihnă al ctitorilor Legiunii. Incolonați, legionarii călcău grav în urma lor. Buciumele au sunat prelung, deșteptarea într-o înviere a neamului, prin moartea lor. Între rânduri, trecea Căpitanul, El, Arhanghel și simbol. În afară de rânduri, înșiruiți pe stradă, noți toți, laicii, profanii, neștiutorii de istorie. — Știm și aceasta ne frământă mai aprig decât orice: că Moța s'a dăruit morții, conștient. Că El a plecat în Spania, să lupte pentru Cruce, cu gândul ca să ispășească acolo, pentru toată Sodoma românească pe care o lăsa în urmă, păcatul colectiv și viețuirea în falsă istorie, a ultimelor secole. Știm că disprețul lui Moța pentru vînovații prăbușirii neamului nu poate fi egalat de cât de iubirea Lui pentru neamul românesc și pentru Christ, sub semnul Căruia L-a reînviat.

Cei cari ne-am încadrat în Mișcarea Legionară atunci, după Majadahonda, vom trebui mereu să dovedim că am înțeles existența creștină, viața, lupta, moartea și învierea într-o eternitate, a Lor.

Căci numai Lor le datorăm salvarea sufletului nostru.

N. Bruna 1937

.....Rănită 'n zare
Crucea le apare
Și Ceru-l mânăpe pe frunți"....

mici ai Legiunii au încercat, o vreme, să vadă în El doar pe intelectualul Mișcării. Să îl cuprindă, într-o formulă. Să îl califice adică, printr'un adjectiv, căruia exponenții judeo-liberalismului îi sterilizaseră sensul. Să îi atribue noțional, un rost mediu, ca și cum a fi intelectual ar constitui un

tul rafinamentului spiritual, tocmai pentru că era, realmente, un apologet al duhului. Moța a servit „intelectualilor” noștri cea mai sguuitoare pildă, prin viața, prin lupta, prin jertfa Lui.

Majadahonda 1937 — a însemnat pentru intelectualii de pe întreg cuprinsul țării,

sile Marin, două elite ale spiritului. Acolo, atunci, în toată lumea s'a știut, prin jertfa lor, că raționalismul ateu pe care jidaniil îl atribuiseră intelectualilor nu are nimic de a face cu adevărații titați ai spiritului: cari se nasc și mor, întru Domnul și pentru El; că a fi intelectual însemnează, conș-

CRONICA PLASTICĂ

Expoziția muncii
legionare echipa Lucian

Am fost întotdeauna adept al unei arte curat românești, izvoară din necesitățile organice rasiale. Cu toată filozofia artei și nelegirile în străinătate, instinctul și înțelegerea mea răsună practicarea unei arte străine de glia valahă, așa cum nu făceau mulți colegi de generație. Găseam că este absurd să te împărțezi de tine, de sufletul tău adânc în românism numai de dragul unor teorii venite din afară; sau de a fi la modă, așa cum cerea o anumită „aristocrație”. Nu era tocmai ușor să gândești și mai ales să sărbotești în fapte aceste creații românești într-o vreme (eri) când vestii colecționari „români” prin educația și structura lor antinațională aveau cuvinte grele sau ignoranță pentru autohtonism. Dar acești indivizi — vor spune unii — nu contează în fața intelectualilor români, în fața culturii românești. Dăsigur că nu. Să nu se uite însă un lucru: acești colecționari, în majoritate de origine împrumutată, erau socotiți exponenții cei mai capabili de a recomanda sau lansa talente. Pe drept sau pe nedrept dar așa era.

Actulmente, când o era nouă de creație națională își ia avânt, acești strigoi, adepți ai cosmopolitului au intrat în umbră, în răcoare. Astăzi, deși trăiesc în țara românească, unde au strâns averi colosale, eșteritatea lor le interzice de a-și face apariția, de de obicei prin sălile de expoziții... Nu se simt în largul concepției lor de artă umană, internațională... Inceputul renașterii artei naționale li îndispune, dându-le motiv de boicotare... Dar să fie liniștiți acești grecotei, evrei, bulgari... Creația românească n'are nevoie de înțelegerea lor ci a poporului de baștină. Dar veneticii cel puțin, acum să aibă bun simț și să nu se mai dirijeze în cunoșcători de artă românească. Să ne lase în pace cu internaționalismul lor... Destul ne-au otrăvit cu teoriile masonice, iudaizate.

Arta națională va trăi așa cum trăiesc popoarele: fiecare cu specificul și caracterul său. Nimeni și cu nimic în lume nu va putea împiedica creațiile rasiale. Istoria ne dovedește. Poporul nostru prin vitregia soar-

tei, în decursul anilor, a fost silit să primească influențe și sugestii ce astăzi nu mai pot continua. Arta românească va trebui să se scuture de toate împrumuturile străine și să-și formeze o artă proprie sufletului autohton.

Viața nouă a prezentului chiamă la luptă pe toți ziditorii plastici, pentru plămădirea unui veac nou artistic... Inceputul s'a făcut prin organizarea muncii și creației în serviciul națiunii.

Și n'radevăr, arta de mâine, va trebui să fie arta patriei cu bucuriile și durerile ei. În cadrele acestei înțelegeri ar trebui să fie teoții artiștii ce simt dragoste de țară. Toți cei ce simt puterea creației, identificată în pământul românesc.

Din rândurile acestor muncitori, formați în echipe vor lua naștere operele neamului. De aci vor pleca gândurile frumoase de reînnoire la tradiția și înprospătarea ei cu înțelegerea nouă de prezent românesc. Aci se va da lupta cea mare. Și din lupta regăsirii istoriei și tradiției se vor desprinde în interpretări artistice, figurile legendare ale veacului nostru. O legendă nouă răsare pe firamentul artei românești. Artiștii români, tineretul plămădit la poale de munte, își spun cuvântul. Munca n'are formație de echipă, ti ajută reciproc înlesnind apariția operei ce poartă amprentele sufletului colectiv românesc.

Tinerii artiștii pășesc serios la pecetluirea unui veac nou de istorie artistică, plastică

Colaborarea nouă de nfrățire a formațiilor: sculptori, pictori și arhitecți, vor da naștere unei noi vieți de strălucire românească. Căci scris e'n cartea veșniciei:

„Cu fruntea'n sus, pași-vor înainte,
In jurul steagului fâlditor,
Legionarii sacrificiilor sfinte,
Ducând și mai departe cresul lor.”

Nici ziduri reci de temniță, nici sânge,
Nu-i vor putea opri din calea lor,
Căci noua viață nimeni nu o poate nfrânge.
Din falnicul ei mars biruitor”.

Nicolae Brana

Când te vei duce 'n Argeș

Îți vor părea mai albe chemările din zori
Și mânăstiri mai multe te vor chema 'n vecernii
Troitele bătrâne sub semn de sărbători
Te vor opri 'nspre seară la vechile ectenii.

Și în amiezi de aur sui-vei gându 'n munți
Și-i asculta întâiul conduc de sihăstrie
Și-i chiui la Cumpeni — la Topolog pe punți
Când s'a trezi talanga spre satu 'n iasomie.

La moară Carul-Mare mai vesel și-o părea
Ți-o tâlcui povești cu zmei și fete mari
Iar șipotele 'n taină în munți le vei vedea
Torcând povestea fării cu lună și stejari.

Ion Apostol Popescu

Mozaicuri din Bisericile Romei

de Z. TARASOV

Religia creștină, recunoscută prin edictul lui Constantin cel Mare, făcu să iasă arta din tenebrele înguste ale catacombelor și glorifică triumful credinței în lumina măreață a bazilicilor.

Această artă se dezvoltă în special la Roma, unde noul cult avea numeroși adepți și unde se odihneau venerabile și păzite osemintele apostolilor și martirilor. Figurile sfinte care șoptiseră timp de trei secole pe frescele catacombelor, vorhesc acum din lumina mozaicurilor.

Cele mai vechi datează din secolul IV și se găsesc pe bolta mausoleului lui Constantin, numit apoi al Sfintei Constanța. În cele 14 mozaicuri câte sunt subiectele variază neîntrerupt; ici alternează flori și frunze cu capete de copii, colo ramuri încercate de flori și fructe printre care zboară păsările, sau vase, amfore, scoici.

Mai sus, viță de vie stufoasă cu amorași ce o culeg, împletesc chenar împrejurul unui chip, împodobit cu baine aurii, în care s'a recunoscut portretul lui Constantin.

Scenele culesului viilor, ce au după credința creștină, o semnificație funerară au făcut pe cei din Renaștere să creadă clădirea un templu al lui Bacchus, transformat mai târziu în biserică creștină. Lăsând la o parte falsa legendă, să primim felul în care artiștii strâns legați de tradiția elenistico-romană, au căutat să reprezinte cât mai real volumul prin mijlocirea impesionistă a culorii. Ramuri verzi de acant cu margini împodobite cu aur se înodă în euristică armonie pe cerul albastru al mozaicului executat la sfârșitul secolului IV într-una din obsidele Baptistierului San Giovanni în Laterano.

În absida bisericii Sf. Prudențiana, găsim cea dintâi mare afirmare a credinței. Mozaicul, datând din secolul IV, redus și schimbat prin restaurări succesive, e încă minunat prin expresia de grandoare ce se desprinde din el. În mijlocul bolții stă pe un tron înalt Isus între Apostoli. Două femei ce personifică Ierusalimul și Betleemul întind cununi peste capetele sfinților Petru și Pavel. Pe cer se profilează Golgota, având în vârf o cruce împodobită cu pietre prețioase. Capul lui Crist e nobil, puternic, uman, cele ale apostolilor variază ca expresie. Cerul împodobit cu o influență clasică încă puternică.

Aceeași manieră se găsește cu mici modificări în mozaicurile de pe bolta din Santa Maria Maggiore, închinată de Papa Sixt III Sf. Fecioare, în urma consiliului din Efes. Ca și în operele precedente, figurile sunt bine modelate, capetele expresive, dar se observă o somptuoasă căutătură în aranjarea scenelor, o tendință spre imobilizare a figurilor.

În scena Bunei Vestiri spre exemplu, Ingerul coboară din cer spre Sf. Fecioară care e îmbrăcată în aur și purpura și însoțită de 5 îngeri. În scena Adorației Magilor, Isus copil, a-

proape se pierde în măreția tronului, așteptând pe Regii Magi, îmbrăcați în bogate costume orientale.

Pe pereții naosului se află zugrăvită scene din viața lui Abraham, Iacob, Moise, făcute cam în același timp cu mozaicurile boltei, dar într-o manieră mai îndrăzneată în imbinarea culorilor și în construcția scenelor. Un progres mai mare se observă la mozaicul Colței din Biserica San Paolo fuori le mura, făcută în timpul lui Leon cel Mare, sub îngrijirea lui Galla Placidia, după cum spune inscripția. Dintr'un nimb de raze apare Crist, pe lângă nori caligrafici. Cu toate restaurările succesive, se desprind caracterele bizantine. Ghirlande de verdeță înconjoară tapetul auriu. Mielul mistic strălucește în centru și porumbițe albastrii de-o parte și de alta sunt așezate pe cupe pline de fructe.

Cerul de un albastru intens vibrează prin brazde de nouri trandafirii.

În mozaicul sfinților Cosma și Damian, Isus e reprezentat coborând pe o cărare de flăcări, blând și impunător în același timp. Sf. Petru și Pavel, solemn în tunicile lor albe prezintă pe Sfinții Damian și Cosma. Jos turme de oi defilează prin fața mielului sfânt, iar sub boltă apar simboalele Evanghelistilor.

Scena se petrece în Paradisul smălțuit cu diferite culori; Crist are ceva transcendental în gesturi și privire. Sfinții au expresiuni mobile, coloritul e bogat în umbră și lumini.

Aceeași manieră se mai observă pe bolta bisericii Sfântului Teodor pe Palatin, unde bizantinismul se manifestă în toată vigoarea lui. Și-a mai pierdut din uscăciune însă.

O schimbare și un progres în aceasta, îl aduc mozaicurile secolului VII. Pe bolta bisericii Sf. Agnese, patroana locașului ne apare diafană, astrală, impunătoare în haina-i viorie cu dungi aurii. De egală bogăție cromatică se vădesc mozaicurile dedicate de Popa Ioan VII Sf.

Fecioare în Catedrala Sf. Petru. S'au păstrat însă numai fragmente: „Predica Sf. Petru”, „Intrarea lui Isus în Ierusalim”, „Nașterea Domnului”, etc. Artista se preocupă de pauze ritmice, culori intense, linii sinuoase.

Arta aceasta devine din ce în ce mai abstractă și ireală în secolul IX. Sf. Fecioară e mai totdeauna înconjurată de o curte de îngeri. Pe bolte printre flori și frunze stilizate pășesc spre Crist, Apostolii. Culoarea strălucește vie, animând cu un vâl transparent și variat figurile.

Papa Onoriu III cam pe la 1218 a chemat dela Veneția artiști ca să decoreze bolta bisericii San Paolo fuori le mura. Doar colțurile, de o parte și de alta a tronului ce au rămas din mozaicul original, restul fiind restaurat în urma incendiului din 1823, vădesc maniera bizantină, cu figuri lipsite de expresie, culori închise, falduri bogate în îmbrăcăminte. Cu Jacopo Torriti, Filippo Rusuti, Pietro Cavallini se închide la Roma ciclul marelor decorațiuni.

Dacă arta primului nu poate fi admirată pe bolta cu totul refăcută din Biserica San Giovanni în Laterano, unde Sf. Fecioară și Sfinții adoră crucea și pe Mântuitor. Pe 'ntreg tabloul un aer de măreție. Isus și Sf. Fecioară apar într'un cerc strălucitor pe cer, purtați de o oaste de îngeri. Ramuri de acant servesc drept chenar. Jos în cinci tablouri se povestește viața lui Isus. Figurile nu mai sunt imobile și fără volum ci se desprind, se mișcă, prind viață. Cornația e mai trandafirie, stofele înfășoară corpul, colortul e imbinat în game.

Rusuti vădește că a înțeles greșit arta maestrului lui Torriti. Plăcut povestitor, complică arhitectura decorurilor, îngreunează stofele și dă un colorit cenușiu cărnii.

Intr'un cuvânt arta mozaicului atinge cu marele colorit roman Pietro Cavallini, cele mai înalte culmi, dar decade curând pentru a face loc picturii în culori.

BALADĂ

„Și craiul nu s'a mai întors din luptă...
Când șuvoia spre curte asfințitul
Frunzișuri au năceput să-i toarcă mitul
Și soarele-i aduse zala ruptă...”

Iar Doamna-a strâns un pumn de lămâiță
Și-a tămâiat cu el etacul lui;
Dar jalea nu și-a spus-o nimănui
Ci-a plâns în amintiri, chip de domniță...

Și liniștilor mari le-a frânt zăgazul
Involburări de codri, munți săhluji:
În totul profetea dârz, glasul lui...
Și Doamna cu nădejdi și-a șters obrazul.

Pe urmă s'a pornit pe drum pustiu.
Pe locul morții lui, luceafăr verde
O aștepta crescând înalt spre cer de
Biruitoare flăcări: iureș viu...

Dragoș Vicol

Momentul politic european, Mahadahonda 1937

Coaliția spirituală depe fronturile generalului Franco, anticipătoarea glorioasă a Europei noi. Adeziunea României la imaginea reînăscută a continentului: marșul în moarte a lui Ion Moța și Vasile Marin.

de ANASTASE IFTIMIE

Războiul interior al Spaniei pe care presa vechei înțelepciuni democratice s'a grăbit să îl catalogheze drept o simplă luptă locală și fratricidă, o fost totuși, din prima clipă, un războiu continental...

Acest războiu care se purta pe teritoriul unui singur stat și, inițial, între membri aceleiași comunități naționale — dacă acceptăm convențional sensul noțiunii — era în fond, prin dimensiunile spirituale pe care le angajau „rebelii” împotriva „guvernamentelor”, o provocare viroasă și netă lansată de mentalitatea nouă a Europei, creatoare, împotriva mentalității vechi, disolvante și răsturnătoare de valori.

Era într'adevăr, gestul organizat și eroic de legitimă apărare al unui neam care trebuia să-și înșirue piepturile lui cele mai viteze pentru a salva tezaurele de credință și de glorie pe care s'a ridicat și a biruit milenii, civilizația spaniolă...

Dar nu era aceasta numai alt.

Era avertismentul inapelabil pe care, prin Franco, latinitatea creștină îl dădea lumii întregi și era spada întinsă în numele creștinismului împotriva încercărilor politice ale Diavolului de a-și instaura domniile lui pămîntene peste oameni și peste timp.

Participarea elitelor luptătoare din Italia și Germania la gloria acestei răscolitoare răbufniri așa trebuie înțeleasă: ca o înfrățire botezată în singe a spiritualității europene biruitoare întru același semn, ca o solidarizare de frate cu frate împotriva vrăjmasiei comune, ca o alianță sfântă și ridicată peste perspectiva unor interese imediate, pe linia împărătească a unui destin transcendent.

S'au străduit zădarnic, în inepuizabile eforturi dialectice, să ne dovedească agenții zeloși ai fericirilor apuse, că tot ceea ce fac acolo ca deții credințelor național-socialiste și fasciste sunt polițe în alb trase asupra soartei Spaniei, care va plăti cu aur, cu porțiuni de teritoriu, cu munții, cu insule și cu amănetarea întregului ei destin, ajutorul primit...

Nimic din toate acestea nu s'a întâmplat, bineînțeles, pentru că nime n'au putut înțelege răstălmăcitorii de texte și de adevăruri.

Cînd se adună luptătorii pe marile baricade ale spiritului și ale jertfei, să înțeleagă odată toți spectatorii istoriei că nu există acolo tocmele mărunte și negustorești socoate.

Acolo se crede, se trăește transfigurat și se luptă.

Acolo se pecetluiesc frății și juruințe.

Acolo se moare.

A FOST MOMENTUL POLITIC AL EUROPEI!

Paginile însingurate și grele de glorie, care s'au scris în 1937 pe fronturile din Spania, n'au fost numai paginile unei țări.

Momentul acela eroic, care a fost anul 1937, a fost momentul

politic al continentului, a fost izvorul fecund din care țineau, peste neamuri și peste vremelnicie, proiectându-se pe ecranul eternității, coordona-

tele de existență spirituală ale Europei noi.

Ofensiva militară a lui Franco, crescută din spirit devenită incandescentă, a fost o prefață și o anticipare.

Deslănțuirea de forțe a Germaniei împotriva Angliei — această regină orgolioasă și absurdă a materiei! — se găsește pe aceeași linie ideală cu revoluția Falangei spaniole îndreptată împotriva gladiatorilor materialismului iudaic ucigaș de valori creștine.

Justiția pe care o cerea Spania pentru ea și pentru istorie, era începutul justiției pe care Germania și Italia aveau s'o ceară pentru Europa întreagă.

Dar la construcția acestei justiții neamurile trebuiau să fie prezente prin mărturia și prin tributul lor.

Cele vrednice au fost

LA MAHADAHONDA A VORBIT ROMANIA EUROPEI

Momentul acesta politic al continentului noi nu l'am ratat.

România, condusă oficial de o clasă politică situată în afara granițelor ei sufletești, a răsuțit totuși să fie prezentă la marele ospăț spiritual de pe fronturile însingurate ale Spaniei...

Moța și Marin au pornit marșele lor marș în moarte și în veșnicie, pentru a mărturisi că România are un destin creștin și pentru a reabilita singurele ei adevăruri valabile.

La marea prefață a Europei noi, România a fost POLITIC prezentă. A fost cel mai însemnat eveniment la care participa activ, pe plan extern, o țară condusă timp de două decenii din eroare în eroare.

S'au sfărîmat atunci, în clipa aceea chiar, toate eșafodajele false care ne-au înlăntuit și s'au deschis adevărului românesc în lume drumurile lui eterne...

Juridic au continuat să subsiste sisteme și metode.

Dar non-sensul politic care prezida viața noastră statală, împiedicînd națiunea să se orienteze către felurile ei reale și către afinitățile ei organice, fusese lovit în creștet.

La jertfa lui Moța și Marin, participa spiritual romnitatea întreagă.

Nația se pronunțase.

La zidirea nouă care se pregătește, România a pus prin Legionii fundamentate tencuite cu eternitate...

Să fie aceasta marea noastră rînduire și muștrarea permanentă pentru acele neamuri cari, surde la chemările istoriei, n'au înțeles nimic din tot ce s'a petrecut în zelul lor precipitat de a trage omeneste și prea vremelnice foloase...

M O T A

S'a fost născut sub stea legionară
Și-a poruncit legiunilor de fier
„Să faci măi Corneliu aicea o țară
Frumoasă ca soarele sfânt de pe cer”.

A pedepsit mișei și trădarea
Să știe 'n veci Românul să nu vîndă;
În el a trăit — viitor — răzbușarea
Și „slugilor” le-a dăruit osînda.

S'a 'nvolburat în Spania, soldat
Pentru Hristos și sfințele icoane;
Iar pentru neamul lui însîngerat
A îndurat cătușe și prigoane.

S'a fost născut din flăcări și credință
Și-avea cu el pe Ianču și pe Horia
Purta în suflet culmi de biruință
Și despica în țandări, dârz, istoria.

În Moța tremurau zări de lumină
Și se 'nalță 'n răsăruci ca un altar.
El a croit o zodie creștină
Și un etern destin legionar.

Petre Paulescu

Cîntecul Legionarilor MOȚA-MARIN

de RADU GYR

I. Sunt ruguri și flăcări. E Spania 'n scrum...

Gloanțele cad în altar.
In negrele șanțuri cu sânge și fum
Plouă cu schije și jar

Dar sub obuze,
Gloațe și spuze,
Par legionarii niște munți...
Rănită 'n zare
Crucea le-apare
Și ceru-i mîngăie pe frunți.

Refren Noaptea 'n tranșeu legionarii
În ploae își fac rugăciunea...
Visul lor trece fruntării
Și 'n gând li se-aprînde Legiunea,
Și văd Căpitanul și Țara
Cu sfântu-i Destin legionar!

II. Obuzele tună, improașcă oțel...
Tancuri pornesc ca din iad.
Și Moța e 'n frunte, Marin lângă el,
Roșii grantele cad...

Printre rețele,
Mine, șrapnele,
Schijele plouă fier de sus...
Lovii în frunte,
Cu brațe frînte,
Cad Legionarii lui Isus.

Refren Moța, în șanț, plin de sânge,
Șoptește, murînd, rugăciunea:
„Moartea la pieptu-i ne strînge
Să crească mai mîndră Legiunea!
Să faci, Căpitane, o Țară
Ca soarele sfânt de pe cer!”.

III. Dar jertfele sfinte ard pururi în noi!
Jertfele ne-au mîntăit!
Și cresc din morminte Martiri,
Eroi,
Neamul se 'nalță, sfîntit!

Legiunea 'ntreagă
Jurînd se leagă
Ca să urmeze jertfa lor!
Din legămînte
Și jertfe sfinte
Va crește-un Neam biruitor!

Refren Scumpii Eroi ne veghiază
Și duc spre lumină Legiunea!
Toți vem o moarte vitează,
Ca Ei ne șoptim rugăciunea:
„Să faci Căpitane, o Țară
Ca soarele sfânt de pe cer!”.

IV. Azi, sfințele oase le-am pus temelii
Vajnice, Neamului Dac;
Și ele înfruntă de-acum veșnicii,
Stînci tencuite cu veac...

Dar de-or să vie
Vremi de urgie
Pentru Destinul legionar,
Din osemînte
Și jertfe sfinte
Cei doi Eroi vor crește iar!

Refren Moța, Arhanghel și munte,
Marin ca o flăcără mare,
Cu Căpitanul în frunte
Ne-or duce în viscol de soare:
„Să faci Căpitane, o Țară
Ca soarele sfânt de pe cer!”.

Nu-mi pasă dacă mă veți zdrobi sau nu, nu-mi pasă dacă voi vedea sau nu ziua biruinței, dar sunt sigur că jertfa mea va aduce prăbușirea voastră, și când pornești și te menții în luptă până la capăt cu această hotărâre senină, nu încipe nici o îndoială că porți în tine o forță pe care nici o tehnică represivă nu o poate birui.

Spiritul de jertfă este esențialul“...

Ion I. Moța

JERTFA CA IMPLINIRE A MISIUNII

de Const. Eșanu

Neamurile sunt armatele prin care Dumnezeu își exercită sfîntenia pe pămînt.

În lupta pe care Lumina o ducă împotriva întunecului, ele primesc, din cartea vremurilor, minunea cu care le-o hărăzește Dumnezeu. Și-o însușește sau o repudiază, după cum se încredințeze sau se depărtează de Harul Său, iar Harul se revărsă cu prisosință și deopotrivă, tuturor neamurilor dremate prin „Fiul Omului“ pătașe la „Taina cea de vezi ascunsă și de nimeni nepătrunsă“.

Dar neamurile sunt colectivități spiritualiste sau pŕevortice. O colectivitate pŕevortice se îndepărtează, voit, dela adevărata sa cale, neglijând entitatea harică; pe cînd o colectivitate spiritualizată dinamizează anumite energii prin care apoi își definește noța specifică a spiritualității sale, ea, prin voință proprie, alegându-și mijloacele întru îndeplinirea misiunii hărăzite.

Mijloacele diferă și în raport cu misiunea, dar mai ales, cu mentalitatea.

Neamului nostru, prin însăși spiritualitatea moștenită de la străbunii. Deci, s-a revenit misiunea evanghelică, mistine dela care nici încercări dumnezeiești și nici, mai ales, piedici dușmane, nu l-au putut abate.

Este singurul neam care a înțeles sensul Golgothic al îndeplinirii, care și l-a însușit atât colectiv, cât și prin aleși săi. Neamul care s'a împăcat cu destinul și sensul de atribut, de mistine, care a redat destinului sensul adevărat, atributiv și nu fatal. Pentru că a rămas mereu în misiune și a participat conștient la jertfă Neprecupețator. Pentru că a acceptat și a perpetuat jertfa.

Pe aceiași linie se întîlnesc: Ștefan Vodă cu plăcșii și curmezi săi, Horia, Tudor și Ianca.

În același front se încadrează jertfele mai recente precupețate de noi ca o sfîntine dureroasă.

Conștient că este mandatul neamului, a mers Moța în Spa-

„...Înceeturile lumii vechi trosnesc de pretutîndeni. Oamenii lumii care se duce au ochii rătăciți: dezorientarea le trece pe dinainte vedîndu jăcușe c'au apa morților. Din Străfundurile vieții naționale, acolo de unde se fierbe plămada rosturilor viitoare, pornește către suprafață elocot sursă purtător de amenințare.

Se pregătesc marile primeniri. Cari, în ciuda oricui, nu vor întîrzia să se arate, pentru că ori cît ar dori-o din răspuțeri oamenii lumii vechi, colectivitățile nu se sinucid și nici nu se permanentizează în stări letargice“.

Vasile Marin

— după cum ar fi mers și în Rusia acă s'ar fi hotărît atunci împlinirea Slavă și nu cea Hispană — și nu pentru setea de glorie s'a înscris Marin „ca al șaptelea sicriu“. La fel și însoțitorii au purces împăcași și au revenit pentru ca să sfîntescă prin luminozitatea jertfei lor voite, Alcazarul pămîntului Românesc.

Această masare a jertfei voite, într'un veac al materialismului, nu putea să nu vină decît neamului românesc.

Cultul jertfei ca și acel al revoluției permanente se încadrează numai în universitatea spiritualității creștine și a misiunii evanghelice pe care și-a însușit-o neamul nostru, mistine pentru care perpetuarea jertfei e o necesitate nu numai până la reîmpăcarea neamurilor și implici- ca a neamului nostru împins unori din drumul lui firesc, nu numai până la reîmpăcarea cu Dumnezeu ci „în neam și în neam“ căci „cine renunță la mormînt, renunță la înviere. Pentru că condiția învierii stă în acceptarea prealabilă, neșovăitoare, senină a durerilor și apăsării mormîntului“.

Jertfa lor să ne fie un îndemn. Perpetuarea jertfei: mistine.

Temelii, Mărturisiri, Idei, Credințe

ION MOTA:

PREZENT:

de I. M. MATEI

Pentru cauza sfintei Cruci, pentru cauza naționalismului dăfător de putere și nădejdi, pentru hrana supremă a spiritului, — idealul — plecat-au frunțași naționalismului românesc, Legionarii Căpitanului, să lupte departe, peste țări, în Spania naționalistă, cot la cot cu cei de același sânge și credință.

Cei ce cunoșteau lumea Legionară și mai ales caracterul celor plecași, știau că doza de sacrificiu purtau acei misionari.

Holărarea lor a fost luată, urmasii îndemnul categoric al sufletului, care condiționa jertfa, cât de multă jertfă, pentru biruința definitivă a falangșilor spanioli, a creștinătății amenințate.

În sancțiunile dela Majadahonda, în lozul luptelor, peste sângele spaniol, italian, german, a curs și s'a încheșat definitiv și sânge românesc.

Pămîntul Spaniei a plămădit în 1937 legătura eternă între oele patru națiuni, pentru apărarea mării cauze a dreptății, moralității și biruinței naționale.

Moța și Marin s'au sacrificat, s'au dăruit pentru cauza românismului. Ei au fost cei dintîiu apostolii întru trasarea idealului Gărzii.

România oficială, acele Guverne comandate de masoneria Londrei și Parisului, refractare oricărei mișcări naționaliste curate, a ridiculizat plecarea acestor eroi, mergînd cu nemernicia până acolo încît denuneau drumul marelui în destinul neamului pe care ei îl pășeau, „o plimbare pentru reclamă electorală“.

Mizerabila clasă asupraoară a poporului român de până la 6 Septembrie 1940, nu vedea decît, minciună, lașitate, imoralitate.

Mână în mână cu jidovimea din țară și de peste granițe, politicienii fostului regim s'au folosit de cuvîntul „național“ și de naționalism, numai pentru scopurile lor meschine și criminale.

Câtă jale, căți ani de onă, cătă hula și prigoană, a fost necesară; cătă jertfă de sânge, cătă mii de bravi și mândri români au trebuit să cadă, din cauza bestialiei porniri ai ucigașilor lor de neam.

Moța și Marin au fost jertfa

(Urmare în pag. 8-a)

VASILE MARIN

În sbucimul luptei legionare, apariția lui Vasilele Marin o surpriză pentru mulți. Trăise o viață grea, aspră, în sărăcie. Născut din părinți modeste ca stare materială, cel din 5 copii s'a arătat din frageda copilărie spirit ascuțit, cu o dorință neștrămutată de a învăța. Prin sîngurmeșverența sa isbuti să-și termine liceul. Cu mari sacrificii materiale, se înscrie la Facultatea de Drept și își continuă studiile din micile-i resurse, meditațiile. Termină licența și-și dote doctoratul „Magna cum laude“ cu lucrarea „Fașă care constituie un eveniment literaro-sociologic, arătînd idei îndrăznețe pentru timpul în care își publică lucrarea studiu al regimului corporatist în Italia.

Crezînd — ca mulți alții — în ficțiunea „Statului Totalitar“ cu entuziasmul ce-l caracteriza în partidul național țărănist. Ajunse, în curînd prin pregătirea-i profesionalăagerimea spiritului său, la o situație demnă de învidiat și se desprinde dintr început ca cel mai bine valorizabil al generației sale.

Întră în toate dedesubturile politice, pasionîndu-seamentarea sa, cu același răvnă pe care o puse în studiul operilor de drept.

Astfel se explică cunoștințele sale amănunțite a tuncicienilor și extraordinarul său simț politic pe care mai târziu și-l puse în slujba Legiunei.

În tot acest rîstimp, a putut să-și formeze o părere despre plaga pe care o constituie politicianismul cu metodele întrebunțate la noi în țară.

Într'o vară, era în Elveția cu unul din frunțași partitului, în mijlocul naturii sincere, l-a pus problema demagogiei și exploatării oamenilor cumsecade de către poli. Șeful“ l-a privit mirat: tînărul acesta își permitea prea multe. Discuția a devenit violentă; a doua zi, Vasilele l-a părăsi și împreună cu el și partidul și se întoarse în țară.

Întrearea lui în Legiune a fost rezultatul unei scîntelii din cremenea gîndurilor sale: într'o zi, după un sever examen de conștiință, a căutat să vadă pe tuncie să înțeleagă ce l-ar mulțumi și în mintea lui chinată s'a coborât o lumină care l'a încălzit, l-a transformat și rezolvării frămîntării sale intrinsece.

Vasilele Marin și-a dat seama că alături de el se găseau oameni cari sunt stăpîniți de aceleași idealuri, pe care le trăesc cu aceleași frămîntări și suferințe. Atunci n'apănînt, a alergat și s'a oprit abia în fața Căpitanului: „Căpitanule, trebuie să mă ascuți!“.

Căpitanul l'a primit, l'a poțit să șadă și l'a ascuțit pe toți!

Vasilele Marin a vorbit trei ore fără întrerupere. Căpitanul privea cu ochii lui blînzi și adânci. L-a înțeles numai decît. Pentru Căpitan sbuciumul oamenilor era ceva frecvîntul nu veneau decît oameni c'înuiși, oameni cu ochii arzători, oameni transfigurați de setea de dreptate, onoare, panduri. Și l-a primit imediat în Legiune, necondiționat, strîngîndu-i mîna ca unui frate de arme.

Vasilele Marin prin structura-i sufletească se încadră în spiritul și fapta legionară.

Trăise în aceleași idealuri, fusese consumat de aceluși, astfel că activitatea sa legionară îi apărea ca o continuare a aceleiași vieți, pînă la oamenii noi. Așa și înțelesese că dobîndind totală încredere a Căpitanului și început să se impună împotrivă pînă la capăt. Vasilele Marin în discuții era un tribunat superior, care nu opina: el statua. De aceea, cuvîntul lui îmbrăcat în veșmînt de vioale, cădea greu ca ciocanul, iar soluțiile sale erau definitive și neatcabile.

Urcă vertiginos treptele gloriei în Legiune, pînă arțise în „AXA“ și „VESTITORII“, Căpitanul îl înălță la gradul de comandant legionar, candidă ca șef de județ, participă la tabăra de muncă dela Carmen Sylva, unde construi „fără suedezi și fără comisioane“ drumul spre munte. Din propaganda electorală în 1933, fu ridicat ca toți ceilalți frunțași, și întemnițat la Jilava, fiind aliberat lot împreună cu Ionel Moța și Sterie Ciumentii, de care un tragic destin îl leagă și în moarte. După căderea lui se ascunde și nu apare decît la proces, odată cu Căpitanul.

Încetul cu încetul Vasilele Marin, începe să-și pună în serioasele sale cunoștințe juridice și talentul său oratoric, devenind primul apărător în procesele legionare și activitatea-i de apărător, continuă activitatea gazetărească, participînd la toate folle legionare. Amestecîntul Argeșu — îl demască pe ucigașul Armand Călinescu, care deabia își arăta colții, stigmatizîndu-l pe tota în articolul „Canalla“ și divulgîndu-i toate mașinajurile diabolice din umbră.

Căpitanul îl arată mai departe toată încrederea și îl organizează Județul Ilfov, cel mai călcat de toți politicienii, județ cu cei mai temuși și ticăloși agenți electorali în îmbrăcat simplu, cu bocanci în picioare, cu țigara în colțul gurii, răsărînd flegmatic, gata ori cînd la o înălțare și fără ripostă porni la lucru din comună în comună; în urmă lui sărăreaz culburile și se definea orga.

Deslînșuirea conflictului spaniol îl preocupă în un grad. Zilnic urmărește pe hartă poziția trupelor și scontează cu certitudine victoria naționalistă, deși la început este foarte conștuză.

Țîntul în pat de o aspră gripă, ală de inițialiva lăloaia de a pleca în Spania cu o echipă care să reprezinte simbolic participarea României și să descopere alibiologică a legionarismului cu falangșii. Vasilele Marin nu pregetă: se prezintă Căpitanului și cere să facă parte din Corp expeditiionar. Căpitanul ezită: se făcuseră toate formalitățile pentru ceilalți, nu erau bani de drum. Marin raportează legionărește: „Căpitane, de cînd am intrat în Legiune, nu ți-am cerut nimic, de cît un pahar cînd ne-am întîlnit pentru prima oară. Vreau să fiu al 8-lea sicriu!“.

Căpitanul a cedat; Generalul care îl iubea ca pe cel, l'a îmbrățișat. În timpul călătoriei își petrece timpul în adunări discuzii, Ionel Moța. Acesta avu o înfrăurire decisivă pentru transformarea religioasă a lui Vasilele Marin, care, spiritul se înclina spre misticism. Vasilele Marin descoperă zilnic lucruri noi, iar eu lui suferă transformări radicale.

Pe front se impune în toate ocaziile ca un vitează. Odată nebul de îndrăzneală îl găsește în frunte, alături de Ionel Moța de care se leagă din ce în ce mai mult.

Ziua de 15 Ianuarie îl găsește lipsit de aceluși mînă primului tranșeu, secerînd dușmanii cari căutau să rupă frontul la Majadahonda. Același obuz îl îngroapă și sîmb trupurile, sângele lor se amestecă prin moarte și înălțare și stropește din belșug tricolorul românesc, sfîntinile victorios în veac...

Moartea lor ne-a cutremurat. Ei au deschis calea legii de martiri ce a urmat. Ionel Moța spunea: „Eu așa am înțeles viața: să-și în Christus și să merg fericit la moarte pentru El!“.

Dar mai mult, jertfa lor a deschis ochii lumii asupra și a precizat doctrina legionară ce se conturase slab până atunci: legionarul se jertfește bucuros pentru idealul „cine știe să moară nu va fi rob niciodată“ precepta lui Seneca atît de iubită de amândoi.

Moartea lui Ionel Moța și Vasilele Marin a fost pînă în istoria Legiunei, cînd cohorte întregi s'au înrolat alături de Căpitan, fiindcă abia atunci au văzut profunditatea și au înțeles-o.

Jertfa lor ne-a purificat, iar sângele lor nevinovat așarat din plin pîcatele cele cu voie și cele fără de voie.

Astăzi, în fața sfîntilor lor mormînte, lângă Căpitanul, între vitejii Arhanghelii pedepsitori, Nicadorii, și aprigii răsbunători ai trădării, Decemvirii, îngenuștii plecași, aducându-le prinos mulțumită că ne-au arătat drumul spre mîntuire:

Sfîntii în frunța,
Și duce spre glorie
Toți ne vom înțelege
Ca din ne înțelegem:
Să facem în țară,
Ca să ne știe Corp!

C. R.

Care pentru noi

se frînge

de HORIA FILIP

În Spania trecute gloriei, în țara din care odinioară creștinismul își făcuse principală biserică, pornise duhul destrămării. În locul armatei crucii, desrobitoare de credințe, pe care Ignatiu Loyola o mînase în vîjelioasă biruinți, anarhia și jălmăzirea sufletelor, înstăpînase mințile sărăcie. Altele erau flăcări iar sfîntele odoare, material de alimentat văbătăle care se ridicau cu limbi uriașe de foc, prevestitoare de blestem.

Și atunci, pentru istoria și destinul neamului în țara căruia odinioară „soarele nu apunea niciodată“, armata creștină ridică din nou arma, așa cum făcuse cu veacuri în urmă. Prin iadul care cuprinsese peninsula Iberică, înfruntînd moartea cu aceiași seninătate cu care, primii creștini, mergeau să fie sacrificiați de voința Romanilor păgîni, naționaliștii lui Franco recucereau pămîntul și sufletul pierdut al țării.

Dar lupta era înversunată. Toate forțele răului veniseră în ajutorul celor rălăciți.

Și atunci, dela celălalt capăt al Europei, pentru a se uni peste secole în același destin, porniră să lupte — alături de apărătorii creștinătății: spanioli, germani și italieni, — șapte Români, ostași ai sfintei credințe și legionarii ai Căpitanului. Și nu erau orencari șapte, ci au cerut voe să plece tocmai cei mai bravi și mai mândri feciori ai neamului și ai Gărzii.

Intrați imediat în foc, cu gîndul la sfîntul destin legionar, care numai prin eruce putea învinge, au împletit efortul cu nădejdea și sacrificiul cu definițiile împliniri.

Mereu în frunte, conduși de Moța și Marin, lupta lor nu a încetat o clipă să însemneze biruința, chiar prin moarte. Căci așa au cerut Scripturile: pentru clădirea cetăților eterne, sufletești sau materiale, să se ofere jertfa însăși apostolii ideilor pentru care s'au dat. Căci înțeles Ionel Moța și Vasilele Marin și de aceea dăruirea lor capătă o semnificație eroic-creștină. Ionel Moța și Vasilele Marin au pactat cu moartea. Știau că pentru împlinirea testamentului lor politic era necesar ca ei, primii,

(Urmare în pag. 8-a)

„Națiune - stat - cultură, iată fundamentele pe care trebuie să se întemeieze fenomenul românesc. Națiunea există, și ea este una dintre cele mai minunate din câte ființează pe pămînt. I-a lipsit pînă acum un stat și nu a putut promova o cultură pe măsura posibilităților ei.

Generația conducătoare de azi, ca și generațiile înaintate, nu au fost capabile să le creeze. Le-a lipsit acel simț, profund al eternului național, nu au avut rădăcini adânci în solul moral și firesc al realității românești, s'au bălăbit în ideologii străine de sufletul și mințea nației acestei“...

Vasile Marin

LEVANTINISM și CIOCOISM

de CIONCA I. SIMION

Mă poartă gîndul la Eminecu, la „cel mai echilibrat creier politic al României în creștere“, cum i-a spus un alt poet naționalist, mort în dragoste de țară. Me duce gîndul la el, fiindcă a fost primul care a văzut roșul sălășluit în țara asta, prin instaurarea veneticeilor sosiți cu punți goale și cu haine mîsurotoare, din Istanbulul sau Sudul de altă dată.

I-a bicuit pe acești levantini veniți la noi cu gîndul de a aduna banii noștri mărunți, dar grei și cari odată stabiliți aici n'au mai plecat, ci și-au întemeiat o clasă a lor, o pătură de cioconi, de ariviști, mișii și trîndavi.

Au adunat banii țărănului român, ocrotiți de lăcomia mai mare a domnitorului fanariot, au strîns averi și s'au făcut proprietari de moși în țara asta care i-a primit, fiindcă era obligată să-i primească și fiindcă n'avea cîine să ridice glas de tunet, împotriva hrăpărilor lor.

Această adevărată otrăvă, pînă întreg Orientul chiar, s'a răspîndit și la noi, aducînd limbașul, făcîndu-ne, înșelăciunea și prădarea. Odată cu instalarea lor în țările românești s'au stricat rînduiei, am uitat obiceiurile, tradițiile vechi le-am înlocuit prin corupție și lașitate, înoculate în întreaga noastră viață românească, de patimile și micimile lor sufletești.

S'au scuturit averile pămîntenilor și s'au culbărit ei, veneticii, în conacurile bătrînilor noștri boeri.

Ei n'au avut un crez al lor, o patrie a lor pentru care să lupte, iar atunci cînd au crezut că au găsit-o, au trimis să lupte pentru ea pe alții, cari nu aveau nimic comun cu ei, dar fiindcă trebuiau să trăiască și cum sărăcia era prea mare, trăiau din munca lor folosita de cei ce-i plăteau.

Nu s'au mulțumit numai cu așapărarea moșilor și a ogoarelor românești, dar fiindcă ei

(Urmare în pag. 6-a)

„Avem cu toții la dispoziție cea mai formidabilă dinamită, cel mai irezistibil instrument de luptă, mai puternic de cît tancurile și mitralierele: este propria noastră cenușe. Nici o putere din lume nu va putea evita prăbușirea atunci cînd se menține pe cenușa unor luptători viteji, căzuți pentru dreptate și Dumnezeu“...

Ion I. Moța

Astfel se făcu Răsboiu...

VINERI, 1 SEPTEMBRIE 1939

de RUDOLF VON WEHRT *)

Noaptea la Cancelariatul Reichului l Piața largă Wilhelmsplatz e aproape goală. Câțiva pietoni se opresc o clipă și privesc în sus spre ferestrele ce aruncă lumini prin ruloarele trase. La Kaiserhof câțiva clienți întârziați stau pe terasă. E o noapte caldă.

Fuehrerul sade la birou, în camera sa de lucru și gândurile îl năpădesc. El a amânat hotărîrea de pe o zi pe alta, a izgonit din viziunea sa provocările poloneze, dela o noapte la alta. El a așteptat, a sperat și a îndemnat la cuminenție. În noaptea asta zarurile trebuie să cadă.

De ce? De ce nu poate fi evitată această hotărîre, pe viață și pe moarte, la care evenimentele l-au silit de atâtea ori până acum și pe care a înlăturat-o totuși mereu, răscolind toată dibăcia diplomatică?

În mîntea lui se perindă marile fapte ale trecutului apropiat. Se gîndește la intrarea trupelor germane în țara Rinului. Aceasta s'a făcut împotriva Dictatului dela Versailles, aceasta s'a întâmplat împotriva voinței Franței și Angliei și a avut aproape marea unei cuceriri, într'o lume care se deprinsese cu slăbiciunea Germaniei.

Atunci toată Europa a vorbit de război și totuși aceasta a fost cea mai mare acțiune a sa de pace. Prin militarizarea țării Rinului el a luat francezilor posibilitatea de a ataca Germania preventiv și a deschis astfel calea prieteniei germano-franceze. Unde era acum acest vis de prietenie germano-franceză?

Și încorporarea Austriei, a patriei sale, la Reich! Nu era oare fapt recunoscut în politica internațională că puterile occidentale nu vor admite nici odată, fără război, acest Anschluss natural, pentru că ar zdruncina din temelii sistemul dela Versailles? Și totuși a reușit să înlătore, fără război, granițele dintre Reich și Austria, acest germene de viitoare conflicte europene. El revăzu în fața ochilor, miile de austriaci, cari l'au ovaționat la Viena, în noaptea aceea memorabilă.

Veni apoi chestia Sudeților și iar se ivi fantoma războiului. N'au mobilizat atunci englezii flota, n'au adus la Londra bateriile antiaeriene. n'au distribuit măști și n'au construit adăposturi?

El a invitat la conferința dela Muenchen și a salvat din nou pacea Europei. Atunci a crezut că poate respira liniștit. El și Chamberlain au semnat atunci un document că nu vor mai purta război unul contra celuilalt. Se părea atunci că se apropie de realizare și visul său cel mai drag, acel vis frumos despre o frăție germano-engleză, o frăție pentru ridicarea unei lumi noi, pe temelile întărite ale celei vechi.

Ce s'a întâmplat ca astăzi Anglia să fie pe cale să-i declare război?

Temeliile lumii vechi s'au dovedit a nu fi destul de puternice. Se mai aflau doar între ele prea multe pietre de construcție dela Versailles, roase de vreme, care acum începeau să se fărâme. Cehoslovacia începu să se dizolve, un nou focar de război amenință să se nască peste noapte. Atunci el trebui să intervină din nou, spre a susține și sprijini. El n'a încorporat la Reich vechile provincii germane ci le-a făcut protectorat. El le-a pus sub scutul său

și a păstrat din nou pacea Europei.

În chipul acesta au fost rezolvate marile probleme și au mai rămas numai cele mici. Marea nenorocire dela Versailles a fost înlăturată, în câțiva ani, pe cale pașnică și s'a putut spera că Europa va uita repede agitația provocată de această nenorocire, în ani fericiți de pace și reconstrucție.

Nu mai rămăsese decât problema Danzigului și a Coridorului polonez. El ar fi putut să le lase să se părgăneasă în soarele unui tratat de amicitie germano-polon. El n'a atacat această chestiune, pentru că nedreptatea acestei delimitări era atât de recunoscută de toți, încât se putea spera că aceste probleme se vor rezolva, într'o bună zi, dela sine, fără intervenții drastice.

Și acum, în noaptea asta trebuie să recunoască cu amărăciune, că întreaga lui operă de pace, ridicată cu atâta grijă, trebuie să eșueze tocmai în fața acestei greșeli absurde dela Versailles. Nu i-a fost dat deci să treacă în istorie ca un ctitor al păcii, ca un doctor specialist al popoarelor! Nu-i este deci hărăzit să obțină ceea ce n'a putut duce la bun sfârșit nici un german, nici un bărbat de stat european, anume să câștige prietenia desinteresată a Angliei pe baza unei tovarășii cu drepturi egale.

El n'a voit niciodată să asculte că nu trebuie să se încreadă în Anglia. El nu și-a făcut, ce-i drept, prea mari iluzii despre promisiunile britanice de a apăra omenirea, despre ideea Ligii Națiunilor, care nu era decât un imperialism voalat. Dar el a contat pe rațiunea britanică, legea supremă a guvernării britanice. Pe aceasta s'a încrezut, că Anglia își va recunoaște adevăratele interese, interesele ei pentru o prietenie durabilă cu Germania. Necentenit a oferit mâna pentru aceasta și a studiat anele istoriei, spre a afla ce a stat, în trecut, în calea unei asemenea prietenii naturale. El a crezut că recunoaște piedica în rivalitatea navală dinainte de război și atunci a încheiat tratatul naval prin care flota germană e fixată la un procent de 35 la sută față de flota britanică, deși i-ar fi fost posibil ca flota germană să depășească pe cea britanică, așa cum a întrecut-o armata și aviația. Și cu toate acestea se părea acum că Anglia vrea să se arunce asupra Germaniei cu superioritatea ei navală astfel asigurată.

Fuehrerul se ridică dela biroul său. Gîndul acesta îl întărită profund. El parcurge camera cu pași mari și domnii din anturaj îl privesc grav și tăcuți.

În sufletul său se naște o bănuială groaznică, o bănuială care i-a fost de multe ori trezită, dar pe care a respins-o totdeauna. Să fi jucat Anglia un joc fals cu el? Să-i fi stors Anglia toate aceste concesii pentru ca într'o bună zi să-l aibă în puterea sa? Să fi fost acesta rostul largirii înarmării britanice, imediat după tratatul de pace dela Muenchen? Să fi fost acesta rostul profund al boicotării economice față de mărfurile germane, în multe țări?

Fuehrerul se plimbă îngândurat prin cameră. Fruntea lui e brăzdată de o cută profundă. Din când în când se oprește la masa lui de lucru, se apleacă peste ea gîndi-

tor, sprijinindu-și bărbia în palmă.

A fost trăgănit zile întregi, s'a tratat cu el și în secret. Polonia a fost sfătuită să mobilizeze. S'a tratat cu Rusia, pentru a-l încercui, i s'a trimis un reprezentant britanic la Berlin, un om, care din motive de slăbiciune fizică în primul rând, era incapabil să trateze repede, cu folos.

Orele trec și mereu se periadă aceste fapte prin fața Fuehrerului, în mâna căruia stă răspunderea pentru Germania. Nu se modulează din toate acestea o icoană clară? Mai poate fi posibilă aici o greșală, o confuzie? El își chină creierul ca să descopere toate cursele în care ar mai putea să cadă această înlănțuire de gânduri. El trebuie să aibă siguranță în acest ceas al hotărârii, nu trebuie să-i tulbure privirea nici o idee preconcepțată, nici o tendință falsă.

Dar e lucru hotărât. Nu există nici o culoare falsă, înșelătoare, în această icoană. Anglia nu a voit prietenia Germaniei. Ea a pregătit, cu toate mijloacele diplomatice, propagandei și tacticii politice, clipa când Germania în cercuită va cădea în cursă.

Așa dar orice amănare e vreme pierdută, așa dar pacea Europei, în care el mai credea încă, e de mult pierdută.

Așa dar sângerează orice german pe care polonezii îl ucid vinovat.

Fuehrerul pune stavilă gîndurilor sale. Cuta de pe frunte i-a dispărut. Fața îi este limpede, numai un zămbet amar răsare în colțul gurii sale. El știe acum că soarta nu-l cruță. Va trebui să lupte deci și pentru Danzig, va trebui să lupte mai săngeros, mai dărz, mai hotărât ca pentru orice și va trebui să expună din nou tot ce a câștigat — tot ce a crezut că a câștigat pe cale pașnică.

El aude aevea bubuind tunurile la Verdun și se vede iar soldat anonim în văltoarea luptelor de atunci. El știe că milioane de oameni vor trebui să reinceapă lupta groaznică de atunci, pentru ca cei de atunci să nu fi murit zadarnic.

Fuehrerul a hotărât. El dă trupelor germane ordinul de plecare pentru ora 5 și 45 dimineața. Bate ceasul bisericii Sf. Treime. E ora 4 dimineața.

În aceeași zi, la ora 10 dimineața, Fuehrerul vorbește în fața Reichstagului și într'un discurs înflăcărat face deputaților o expunere a situației.

După ce a terminat, după ce s'a stins ecoul aplauzelor, Fuehrerul șade tăcut pe locul său din rândul întâi, cu mâinile întinse cu privirea pierdută în zare.

Ministrul Dr. Frick se ridică de pe locul său și vrea să treacă pe dinaintea Fuehrerului, spre tribuna oratorilor. Nu poate să-și însușă rândul pentru că Fuehrerul nu se mișcă din loc și nici nu observă că ministrul stă lângă dînsul.

Nimeni nu îndrăznește să turbure pe Fuehrer, în gîndurile sale. Este oare el în această clipă cu gîndul în Reichstag sau vede aevea, în fața lui câmpurile de luptă ale Europei spre care omenirea e mînată acum de voința Angliei?

În seara acestei zile guvernul francez ordonă mobilizarea generală. Carul războiului a pornit.

A doua zi mai intervine un om să-l reție. Mussolini sondează gu-

vernele celor trei mari puteri interesate dacă ar aproba un armistițiu de trei zile pentru convocarea unei conferințe și rezolvarea conflictului germano-polon pe cale de tratative. Se naște din nou speranța:

În după amiaza aceleiași zile Lordul Halifax aduce la cunoștința Camerei Lorzilor atitudinea guvernului britanic față de propunerea lui Mussolini. Ea începe cu cuvintele: „Guvernului britanic nu-i este posibil...”

Propunerea de pace a Ducelui a eșuat în fața atitudinii Angliei.

La 3 Septembrie, ora 11 și 15 dimineața s'a predat însărcinatu-lui cu afaceri germane la Londra, Dr. Kordt, nota ministrului de ex-

terne britanic, Lordul Halifax, al cărui ultim alineat spune: „Am onoarea să vă înștiințez, că începând de azi, 3 Septembrie ora 11 dim., există stare de război între cele două țări.”

Lordului Halifax nu-i este posibil să aprobe propunerea de pace a lui Mussolini, el are onoarea să declare război.

Guvernul Reichului răspunde cu o notă în care se află fraza: „De aceea guvernul britanic poartă răspunderea pentru toată nenorocirea și suferința ce s'a abătut acum și se va mai abate peste multe popoare”.

*) Din volumul cu același nume.

LEVANTINISM și CIOCOISM

(Urmare din pagina 5-a)

de frigul iernei, acolo în ciocoba-i întunecoasă și rece.

Ne-au condus destinele țării pînă ne-au mîncat-o, ne-au fărâmițat-o, aruncîndu-ne-o în brațele dușmanilor, cu gîlgiri de ris pornit din satisfacția burților lor pline și a urii față de pămîntul acesta.

Căutați-i să-i vedeți cine sînt. Toți poartă cu ei numele lor ca pe o relievă istorică, toți și-au făurit strămoși iluștri, cari n'au fost decît slujbași ai hoției, ei înșiși hoți, cari și-au permis să-și închidă porțile clanului din care făceau parte, neprimind între ei decît pe cei de pe urma cărora puteau să profite, pe cei slabi, cari purtau și ei în vine, singe amestecat și turbure.

Și astăzi, astăzi, cînd îi știm, astăzi cînd se trudesce toți cei cari i-au împilat, asuprit, furat, insultat și mai mult decît atât, i-au ucis mișește, cînd toți cei ce-și iubesc fărîma de pămînt ce le-au mai rămas și pe care vor s'o întregesc, astăzi cînd un popor întreg luptă pentru binele lui, o ceață măruntă de indivizi, această pătură suprapusă, ciocoită, acestei indivizi grași și cu fața buhăită de viața ușoară pe care au dus-o, ridică semeț capul și birfesc, sabotează sau se vor din nou pe baricadele vîntului ce le purta minciunile, se vor considera inițiatorii principilor, cari duc astăzi la desăvîșirea țării.

Principiile lor?

Tirade și buteade politice și nici măcar pe acestea nu și le-au respectat, căci ei, prin tradiție, de zeci de ani le răs-toarnă.

Sunt dușmani ai țării cari ne pîndeac și de judecă dragostea.

Sunt hrăpăreții de altădată, cari-și văd secătuite sursele furtisagurilor.

Sunt lașii, infamii și trădătorii de țară, cari se ridică să sugrumo tot ce a mai rămas bun în sufletul neamului — LEGIUNEA.

Sunt metecii, cari nu ne-au arătat, în decurs de decenii, decît ură pentru tot ce era al nostru, pentru tot ce ființa a-

cestui neam putea să dea pentru prosperitatea lui.

Sunt semidoctii crescuți în pensionatele imorale de pe bulevardele Parisului și educați în hrubele famate ale Occidentului.

Sunt risipitorii bunurilor noastre și încîntătorii „primii juri” ai saloanelor mondene, cari-și mai tin încă, porțile deschise pentru cei de teapa lor.

Sunt cei al căror sînge poartă pecetea încrucășărilor multiple, tot atît de multe ca defectele pe cari le poartă după cap.

Sunt birfătorii și nemulțumiții reformelor totalitare.

Ei sînt cei cari mai dețin încă, în mîinile lor, cu harpagonică dragoste, industrii, moșii, onoruri și tantieme.

Ei, acești străini de neamul nostru prin sîngele, cugetul și mîntea lor.

Ei sînt foștii tovarăși de matrapazlicurii ai foștilor a-tot-puternici de nu prea de multă vreme.

Ii cunoaștem cu toții, iar cei pe cari nu-i cunoaștem, sînt cîrțițele ce caută să pulverizeze munca cinstită, să arunce în mîcirlă onoarea și să necinstească memoria morților. Al ei sînt oficinele de unde pornesc svonorile și falsitățile. S'ar vrea în siguranță se vor din nou stăpîni țării.

Pentru toți aceștia, nu avem decît dispreț. Dacă azi încă nu tremurăm, dacă azi mai sperăm în revenirea timpurilor lor de glorie, le zicem:

La o parte levantini ciocoizați. Închideți-vă și ascundeți-vă rușinați obrazii, după meterezele castelelor zidite peste noapte și curățate-vă crucea ispășirilor.

Lanați rominismului măcar acum, să-și urmeze calea lui și să-și despice drumurile viitorului pe care și-l merită, frumoși și senin.

Înțelegeți odată că, această patrie, această vatră, nu este a voastră, a celor ce ați umilit-o și ați secătuit-o, ci a celor ce și-au vărsat sîngele pentru ea.

Simion I. Clonca

VERS LEGIONAR

MAJADAHONDA

(MOARTEA EROILOR)

de C. PĂRLEA

Azi spre orizont zarea se-arată mai roșie,
Undeva încep primele lupte parcă mai
viguros.

Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Cristos
Și biserica Domnului începea să fie pustie.

Vifornița se'ntindea peste satele noastre,
românești...
Pornesc la lupta cea mare vestind destine
impărătești
Luptători ai României legendare și Legionare.

Cerul se întunecă deși se făcuse ora amiezii,
Moartea se ridică aprigă din nou printre
morminte;
Numai știa nimeni dacă e iad sau dacă-ose-
mintele sfinte
S'au ridicat să se răsbune în lupta de azi.

13 Ianuarie... Tancurile pornesc dreptatea
s'o sfășie;
Din iadul satanei împuşcă mereu, tot mereu.
Cineva parcă a isgonit dintre ei pe Dumne-
zeu;
Aici câțiva luptători îi închină lui Iisus
ultima zi de robie.

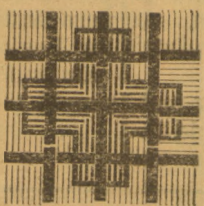
Și lupta durează... Trec ore... Vifornița nu
se oprește,
Majadahonda e toată numai sânge, rugină
și luptă;
Nu poate nimeni scăpa din marea viforniță
cruntă
Nici iadul nu-i atât de rășboinic și-atâta nu
ne vestește...

Deodată prin fum trec eroii veniți din țări
de departe,
Luptând cu satana, ei luptă cu cei veșnic
dusmani.
Mereu astfel lupta-vor... De atunci au trecut
atâți ani.
Acum înclăștarea e surdă și zărilor toate sunt
sparte...

Înclăștarea încă durează peste văile Maja-
dahondei; aici
Mormintele sunt din ce în ce mai multe și
sfinte...
Dar iată și Moța cum cade senin printre-
albe oseminte...
Și Marin... O, Doamne !... E ora patru și
patruzeci și cinci.

Moța... Marin... Veți fi veșnic în lume întâi
vestitori...
Prin voi biruit-a Cristos în țara lovită de
rele...
Cum, Doamne, gândit-ai să dai răstignirilor
Tele
Pe cei mai buni... O, Sfinte Arhanghel, arată-
Te iarăși în zori...

Cândva, când veni-vor copii s'asculte povești
din destin
Și anii vor trece, departe, cum niciodată
n'au fost
Găsi-vor și'n jertfe cea mare în lumea creș-
tină un rost
Și sfinți vor păși peste gloată eroii
Moța-Marin...

Mi s'a pus pe plug rugină

Mi s'a pus pe plug rugină
și-a crescut iarba 'n ogoare,
de când am plecat din satu-mi,
dus de hoți la închisoare

În ogradă, buruiene
au crescut pân' la ferestre,
și furnicile pe prispă
strâng sub pietre vis și zestre.

Singur stă pustiu 'n casă,
Țară toată 'n lanțuri geme,
și nu fulgeră vreo coasă
s' ne scape de blesteme

Zări se pleacă peste codri
mai săraci, mai fără viață,
și nu cade niciun trăsnet,
nicio umbră nu se 'nalță.

Să le crape fruntea 'n patru
hoților ce-mi fură Țara,
și ne leagă viața 'n piatră —
tinereța, primăvară

Dar de-o fi să mor în temniți
osândit pentru credință
în Legiunea noastră sfântă
și în marea-i Biruință,

din mormântul fără cruce
voiu striga spre zări înalte,
dorul nostru de lumină,
setea noastră de dreptate

Și va tremura 'n tărie
umbra stelelor tăcerii,
când vor trece 'n sbor Arhan-
gheli

vestind clipa Invierii.
George Ionăscu

CANTEC VERDE

Frunză-am zis de coletie,
Zare, zare sângerie,
Dela munți veneau flăcăii,
Chiotea poteca văii,
Șarăta Luceafăr verde
Țara cântă, țara crede.
Drum de cer — drum de baladă
Arnăuții au să cadă,
Veneau bravi — veneau gorunii,
Inviaseră străbunii

Și ce-a fost, ce fu în vreme —
Avea țara ca să cheme
Tot spre soare și 'Nviere
— Mântuire de durere —
Verde frunză de cicoare
Vveri de fier și sărbătoare,
Zodii mari cât Căpitanul
Aducea prin țară anul,
Tremuraseră tâlharii
Unde-au viscolit stejarii.
Drum de aur și victorii
Rostuiseră feciorii.

Cântec verde dela noi
Țara-i plină de ciocoi,
Poterășii — poterașii
Au să fie simbrașii,
Unde-i chiamă căpăunii
Au să vie ca nebunii,
Flintele și cu hangerul
Au ca să 'nșioare cerul.
Piepturi drepte și de stâncă
Căpătără rană-adâncă
Chip cât Țara Românească
Veneau hoții să-l lovească,
Pe la ștreang și judecată
Adunară țara toată.
Floare albă dela stână
Mâna neagră și păgână
— Ochi de unde înoptează —
Capetele le retează.

Oști de foc — oști de lumină
Cad ucise jos în tină.
S'a 'ncrunat adânc Prea Sfântul
Și s'a sguduit pământul,
Luna secere de pară
Tânguie de-atunci spre țară,
De cătușe și 'nchisoare
Tot mai spune sfântul Soare
De prigoana cea haină
Plânge floarea de cătină
Și Luceafărul în vreme
Tot mai sus o să ne cheme.

Ion Apostol Popescu

NICADORII

de PETRE PAULESCU

Noi tragem gloanțe 'n trădătorii țării
Primim cătușe, lanțuri ruginite
Stăm crânceni în celule umezite
Dar pedepsim păcatele trădării.

Sunt Nicadori în toți legionarii;
Ne răsucim în gratii, canarazi
Cu fruntea sus noi stăm ca niște brazi
Isbind pe toți mișei și tâlharii.

Noi n'avem tinerețe pentru noi
Ci numai spadă pentru neam și țară;
În truda noastră Dumnezeu coboară
Judecător, ca 'n ziua de apoi.

In noaptea 'ceea...

In noaptea 'ceea mi-am trecut mâinile
Ca un fur peste argintul vărfurilor sihastre,
Culmi ale dorului meu singuratic,
Colind izvorit din sfâșierile voastre.

In noaptea 'ceea rănile frunților albe
Ne-au legănat durerea pe drmurii de iobagi;
Peste munți ne-au despletit fecioare
Visul curat al speranțelor noastre dragi.

In noaptea 'ceea pământul era numai așteptare..
Pătrundeau printre sârme numai rugăciuni!
In noaptea 'ceea adulmecau oare prin păduri
Chemările Lui pentru cei puri, pentru cei buni?

Azi vă strâng amintirile
Și le port cu mine oriunde: icoane pline
De gânduri, îndemnuri pentru mâine
Pentru vremuri mai bune, mai senine.

I. B. Vâlceanu

CU EL!

Când Te simt Doamne,
înfricoșata taină a ființei Tale mă apasă
Nesfârșitul cer
peste mine parcă se revarsă,
Și mă topesc
ca un fulg în valul nimicniciei mele.

De câteori am vrut
să stau de vorbă cu Tine,
Să-mi mângâi
cu liniștea Ta Dumnezeiască flacăra ce arde în mine.
Mi-ai abătut peste suflet
lespezi de negură grele.

Doamne! pătrunde cu azima bunătății Tale
în singurătatea mea,
Și din zmărcurile morții mă zmulge,
în căi albe cu soare mă ia;
Să mă pierd ca un vânt de primăvară pe ele.

Marin Marinescu-Mureș

DRUMUL PROBLEMA

CUCERIRII ROMÂNEȘTI

SUNT DOUA feluri de-a face opoziție unui regim. Primul, pe față — și, atunci, accepți toate riscurile și chiar dacă reprezintă o idee ori o poziție falsă ești stimat pentru atitudinea civică — și un al doilea fel, unul perfid. Este acela al acceptării — fără invitație — cu rezerve a faptelor unui regim — cu sublinierea critică a acestora și cu desolidarizarea unor fapte ale Regimului, care nu-ți convin, în particular, chiar dacă în intimitatea cugetului, le găsești necesare, bune.

Ei bine, această a doua cale este urmată actualmente de anumiți oameni din România. De oameni care nu au uitat, însă, ca mai întâiu — cu de a lor putere — să se intituleze drept „buni romini“.

O cercetare îndeaproape a acestor oameni duce la descoperirea că nu sunt alții decât oamenii politici de până la 6 Septembrie sau acoliții lor apropiați. Oamenii lor de afaceri, de exploatare.

Ei nu pot spune pe față că nu le convine actualul regim care i-a ncos din confortul de până acum, din consiliile de Administrație și din afacerile minunate financiare — și, atunci, ei s'au integrat în birfeală, în vorbăria deja ureche la ureche, în fumul cafenelelor sau în a cutărui colț de stradă.

Ceea ce neglijează acești oameni a spune — și de aici, acceptarea lor formală a lucrurilor actuale în fapt — este forma pentru care luptă ei.

Forma și idealul din care s'a declanșat ea.

Intr'adevăr, după înfăptuirea teritorială a României-Mari, partidele politice s'au găsit într'o totală deficiență a programelor lor. Și, atunci, au recurs la acceptarea Statului așa cum era. An după an, cu fiecare serbare națională, cu fiecare oră de istorie la toate școlile, de orice rang, din țara asta s'a arătat împlinirea idealului național — care admitea, tacit, iscălirea actului de deces al națiunii — pentru că, știut este, că o nație lipsită de un ideal este, prin varietatea experiențelor, sortită pieirii.

Și, atunci, a apărut Căpitanul — care a intuit imperialismul românesc — pe care, apoi, l-a explicat și 'ndocinat (dacă se poate spune astfel) Profesorul Nae Ionescu.

Acest ideal a fost spus răspicat de Căpitanul Legiunii și, apoi, de factorii ei autorizați — dar el n'a putut fi acceptat și cu atât mai puțin susținut de oamenii politici.

Din două motive — întâiu, fiindcă într'o aproape absolută majoritate acești oameni s'au dovedit a nu fi decât niște exploatare socială, lipsiți de simțul politic și la care nu se mai punea problema simțului politic — iar minoritatea rămasă nu s'a putut alătura legionarilor din cauza severei lor morale și finută de viață, care le orchestrează idealurile. Și, atunci, pe toate căile, legale ori nu, s'au opus marșului Legiunii, în drum spre victorie.

Bunii romini își găsesc corespondența cu bunii germani care după victoria din 1933, a național-socialismului, zîmbeau din dosul geamurilor afumatelor cafenele (mai toate, mai târziu, dărîmate și 'nlocuite cu instituții productive cerebrale ori manual) la vederea batalioanelor de asalt hitleriste...

Timpul, însă, a venit să le infirme și ultimele speranțe. Național Socialismul a cucerit întregul popor german — am putea spune — într'un iureș imperialist.

Faptul că Legiunea a venit la conducere fără declanșarea unei revoluții singeroase, cu dantoni și tribunale speciale ale poporului — a făcut pe acești oameni să mai aibă speranța într'o revenire a putreziciunii de pînă atunci — și să nu poată ști adîncurile forței legionare.

Sunt complectamente înșelați.

Legiunea este supremul ideal românesc de pînă acum — suprem prin înălțimea lui etnică, care uneori ajunge pînă la suprapunere cu condiția religioasă dar în același timp prin îmbrățișarea lui unanimă de forțele energice ale poporului acesta.

Neamul acesta are un drum.

Drumul cuceririi românești. Cucerire care întrece fruntariile materiale politico-administrative — cucerire care se situează în spiritualitate.

Drumul acesta — pe care, am spus, că l-a intuit Căpitanul și l-a definit Profesorul Nae Ionescu în formula imperialistă — este drumul Legiunii, drumului Statului Legionar de astăzi.

Acestea-s gândurile pe care le-am desprins în urma lecturii judiciosului articol — „S'A RASTURNAT ISTORIA“ — iscălit de d-l Pavel Costin Deleanu în Axa, cu puține zile înainte de Crăciun.

Eugeniu V. Haralambie

GAMARADUL NICOLAE BRANA, pictorul cu atîta sentiment național, autohton, își va deschide o nouă expoziție de pictură și gravură, Duminică 14 Ianuarie 1941 la Oficiul Național de Turism (Subsecretariatul de Stat al Presei și Propagandei) Str. Wilson No. 8. Expoziția va cuprinde întreg Ardealul sbuciumat de care ar-

tistul este legat prin naștere și simțire.

Expunerea, care cuprinde compoziții cu svăcniri și dureri naționale, desigur va fi o revelație, cunoscut fiind puterea și originalitatea de interpretare a lui Brana.

Ardealul vijelios al cugetului românesc își spune cuvântul și pe acest tărâm. Așteptăm...

materiilor prime și războinl actual

de Dr. I. CENGER

Cu puțin timp înainte de începerea războiului actual, era în mare discuție problema materiilor prime de a cărei rezolvare depindea, în mare măsură, înălțurarea războiului. Se ști că Germania cerea o nouă repartiziție a coloniilor pentru a se putea bucura și ea, în rând cu celelalte mari națiuni ale lumii, de produse coloniale pe care le monopolizaseră Anglia, St. Unite, Franța, Olanda și Belgia. Se pune de către Germania problema repartiziției teritoriale a coloniilor. Țările care stăpăneau la acea dată coloniile, în fața eventualității de a pierde anumite teritorii care lor le aduceau un beneficiu indiscutabil de care profita o anumită categorie de oameni cari, datorită statului și sistemului politic ajunseseră și conducători politici ai acelor state, au pus pe tapet problema materiilor prime în felul următor: „Desigur că este just și echitabil ca toate popoarele lumii să se bucure de anumite produse ce rezultă numai din coloni și de care ele au nevoie pentru a satisface cererile industriei lor interne. Noi, cei ce stăpânim teritoriile din care provin aceste produse, înțelegem să le punem la dispoziția tuturor. Inșă cum? Facem cu toții un fel de asociație, stabilim un oficiu al materiilor prime unde va în Elveția, la Geneva de pildă, și toate țările pământului vor declara acestui oficiu întreaga lor producție de materii prime iar oficiul, după centralizarea tuturor datelor, va distribui fiecărei țări, în raport cu stocurile existente și cu nevoile proprii. Nu e logic? Este metoda ideală“.

La aceste propuneri frumoase, Germania a avut totuși de obiectat.

Obiecțiunile germane au avut cu temei următoarea temă: „Pe noi bineînțeles că ne interesează materia primă de care avem absolută nevoie. Inșă ne mai interesează ceva. Dacă Dv. cei care stăpâniți teritoriile producătoare de materii prime, la un moment dat, dintr'o cauză oarecare, nu mai vreți să-mi puneți la dispoziție produsele de care am nevoie, ce mai putem face noi? Dv. stăpâniți aceste teritorii, iar noi dacă vrem să avem pe mai departe produsele de care avem nevoie, suntem nevoiți să cucerim teritoriul producător. Deci ajungem tot la război“.

Când masoneria internațională a văzut care sunt pretențiile Germaniei, și că pseudo-soluția lor nu mulțumea pe Germani, a renunțat să mai discute această problemă și acum, vrînd nevrînd, ea o să fie soluționată pe calea armelor, întrucât convingerea noastră este, că nu poate interveni pacea între popoarele Europei fără a se ajunge la o nouă repartiziție a coloniilor, cu toate că Germania a ajuns la o formidabilă producție de materii prime în interior.

CHEMAREA JERTFEI

de BARTOLOMEU LIVEZEANU

*Prin furtuni, închisori, noi trecut-am
Mișelii și trădări am călcat;
Suferinți ne-au călît în credință
Pentru cruce, viteji noi am luptat.
Să se înalțe prin noi întreg neamul,
Strălucescă Legiunea în veci
Și sub steagul cel verde, de-apururi
In rânduri de eroi tu ai să treci.*

*Legionare, Legionare,
Ca pe vremuri strămoșești
Jertfa ta să fie mare
Fala neamului s'o crești.*

Legionare, Legionare
Refren: *Sfânt Arhanghel cere iară
Infruntă-ți senin toți dușmanii
Și aruncă-ți călăii în pară.
Legionare, Căpitanul te-a chemat
Legionar ești ne 'nfricat.*

*Glas de-azur și poruncă răsună
Azi prigoana cea aspră vom trece
Legionarii viteji se adună,
Și lovesc în cei ce-s fără de lege.
Din adâncuri se 'nalță Legiunea
Lanțuri cad și 'nchisori se deschid
Căpitane, mereu vei fi îndemnul
Prin jertfa-ți de erou ai biruit.*

*Legionare, Legionare,
Ca pe vremuri strămoșești
Jertfa ta să fie mare
Fala neamului s'o crești.*

Legionare, legionare,
Refren: *Sfânt Arhanghel cere iară
Infruntă-ți senin toți dușmanii
Și aruncă-ți călăii în pară.
Legionare, Căpitanul te-a chemat
Legionar ești ne 'nfricat.*

Care pentru noi se frînge

(Urmare din pagina 5-a)

să dea pildă și să stea îndreptar pentru sacrificiile nenumărate cari mai trebuiau cerute legiunii.

Pentruca să renască o țară, „ca soarele sfânt de pe cer“, și-au oferit viața Moța și Marin, arătându-ne că își frîng trupurile, pentru că numai așa se deschide drumul biruinței definitive.

Dictionul creștin le-a fost înțelegere și rod, aplicându-l fără șovăire: Samen sanguis christianorum.

Sângele legionarilor a fost, de asemenea, sămînță, pentru o țară nouă.

În Spania, și-au sfințit frăția, prin sacrificiile celor morși pentru creștinătate, patru neamuri, unite de atunci mereu în aceleași crezuri.

Ionel Moța și Vasile Marin, primii stegari ai jertfelor, însemnează prin revelația pe care dăruirea lor au produs-o în suflete, o nouă icoană în fața căreia națiunea română îngenunche în fiecare zi, pentru a dobîndi puterea să se apropie de duhul și de înțelegerea înfăptuirilor prin jertfă, așa cum au predicat-o cu ofranda vieții pămîntene.

HORIA FILIP

ION MOȚA: PREZENT!

(Urmare din pagina 4-a)

semnalului de biruință și oricât au încercat Irozii timpului să ignore acel sfânt semnal, capetele lor nu au putut române măcar o clipă necongestionate.

Moța și Marin, martiri ai neamului; voi cu viața voastră, prin curățenia sufletului vostru, ați trasat marea drum al biruinței Legionare.

Moța și Marin, poporul românesc, neamul acesta sărac de țărani și muncitori, pe câte voi

l'ați trezit din agonie, nu va uită niciodată jurămintele închinărate duhului vostru.

13 Ianuarie, zi sfântă pentru slăvirea primilor mucenici ai neamului, va rămâne deapureri dată de închinare și reculegere într'u pomenirea Luceferilor lor Legionari Moța, Marin, la care sufletele noastre vor răspunde mereu: *Prezent!*

I. M. Matei